

Proti fašizmu in kapitalizmu za socialno revolucijo!* - Anarhistična pobuda

Ko se danes ozremo v zgodovino se večkrat vprašamo, kako je mogoče, da v 20. in 30. letih 20. stoletja ljudje niso spregledali vzpona fašizma in se mu uprli z vsemi sredstvi. Od daleč je enostavno pokazati na točke, ko bi se fašizem še dalo ustaviti in kdaj je bilo že prepozno. Prepoznavati fašistoidne oblike delovanja tu in zdaj pa je bistveno težje. V preteklosti je fašizem padal na plodna tla ne zgolj zato, ker je (podobno kot danes) kapitalizem zapadel v eno izmed svojih inherentnih kriz. Fašizem je predstavljal predvsem totalno ideologijo. Na zapletena vprašanja je ponudil preproste odgovore, hitre rešitve in grešne kozle. Milijoni so slepo sledili avtoritarnim voditeljem ne (zgolj) zaradi lastne neumnosti in zaslepljenosti, ampak predvsem zato, ker so v fašistoidnih politikah dobili vizijo socialnih sprememb na račun izključevanja in smrti.

Fašizem v okoliščinah, ki močno spominjajo na prvo polovico 20. stoletja, ne moremo več razumeti kot ideologijo zavedenih mladostnikov, ampak predvsem kot strukturno kapitalistično in državno nasilje. V družbi, ki jo kolje razredni boj in kjer peščica že stoletja uspešno krade množicam, kapitalisti za svoj obstoj nujno potrebujejo militantne nestrpnosti. Namesto da bi ljudje prave nasprotnike prepoznali v kapitalističnih bogatunih, se raje spravljajo nad tiste, ki so že sedaj odrinjeni na in čez rob, nevedoč, da tudi sami pobirajo zgolj drobtine s tal pod kapitalistovo mizo. In ker je v zavesti ljudi še vedno živa podoba milijonov nesmiselnih smrti zaradi odkrite fašistične in nacistične politike, je sovraštvo dobilo veliko bolj prefrigan obraz.

Kapitalisti in njihove politične sluge morda res ne dvigujejo desnice v pozdrav svojemu furerju, a načrtno sprejemajo politične odločitve, ki na smrt obsodijo ženske, otroke, staroselce, mlade, upokojece, delavce, študente, migrante in drugače misleče. V praktičnem soglasju z uradno politiko izključevanja militanti nestrpnosti zgolj premikajo meje normalnosti in sprejemljivosti systemskega nasilja v družbi tudi na ulicah.

Zato moramo antifašistično borbo razumeti kot boj proti skrajnim v domoljube preoblečenim fašistom ter kot boj proti sistemskemu nasilju s strani združenih sil kapitala in politične elite. V času krize, ko vsi politiki zgolj tekmujejo, kdo bo rešil več riti svojih kapitalističnih gospodarjev, pa fašizem dobiva zgolj nove razsežnosti. Množicam medtem mečejo pesek v oči z navideznimi reformističnimi ukrepi na račun izključevanja nevidnih. Kriza ni čas za premišljanje o tem ali onem minornem reformnem paketu, kriza je čas za radikalne socialne spremembe. Spremembe, ki bodo vodile v družbo, kjer vlada solidarnost, spoštovanje posameznikovega dostojanstva, enakopravnost, bratstvo in tovariškost, ne pa nestrpnost, izključevanje in sovraštvo. Za to si lahko prizadevamo že danes, z vzpostavljanjem, delovanjem in branjenjem alternativnih skupnosti, javnih avtonomnih prostorov ter z graditvijo tovariških odnosov.

Pred desetletji so se generacije vzponu fašistoidnih praks že uprle, danes je na nas, da ponovno zgradimo odpor! Odločno recimo NE kapitalizmu in fašizmu ter podprimo socialno revolucijo!

Anarhistična pobuda, 23.4.2009

**Izjava je bila napisana v sklopu antifašističnega shoda, ki je potekal 27. aprila 2009 v Ljubljani.*